

Kesit Akademi Dergisi

The Journal of Kesit Academy

ISSN: 2149 - 9225

Yıl/Year: 6, Sayı/Number: 22,

Mart/March 2020, s./p. 1-8

Geliş/Submitted: 09.02.2020

Kabul/Accepted : 21.03.2020

Yayın/Published: 25.03.2020

DOI Number:

[10.29228/kesit.42069](https://doi.org/10.29228/kesit.42069)

Araştırma Makalesi

Doç. Dr. Serdar YAVUZ

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-9401-4304>

Fırat Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türkçe Eğitimi Bölümü

serdaryavuz@firat.edu.tr

ADİYAMAN İLİ VE YÖRESİ AĞIZLARI SÖZ VARLIĞINDA COĞRAFYA TERİMLERİ

Öz

Türkiye Türkçesinin en önemli zenginliklerinden biri olan ağızlar, bünyelerinde barındırdıkları farklı birçok ses ve şekil özellikleriyle Türkçe kelimelerin değişim ve gelişim çizgisini ortaya koymada belirleyici bir rol oynamaktadır. Yazı dilinde olmayan birçok ses, şekil ve kelimeye ağızlar da rastlamak mümkündür. Adıyaman ili ve yöresi de köklü geçmişi ve bölgede yaşayan halkın yapısı itibarıyla zengin ağız bölgelerimizden biridir. Bu çalışmanın amacı, zengin ağız bölgelerimizden birisi olan Adıyaman ili ve yöresindeki coğrafya terimlerini tespit etmek ve bu terimlerin Türkiye Türkçesindeki kullanım özelliklerini belirlemektir. Coğrafya alanındaki bilimsel terimler tespit edilirken Prof. Dr. Reşat İzbirak'ın Coğrafya Terimleri Sözlüğü ile Doç. Ferruh Sanır'ın Coğrafya Terimleri Sözlüğü'ndeki terimler üzerinden hareket edilmiştir. Çalışmamızda, Adıyaman yöresi söz varlığı ile ilgili en kapsamlı çalışmayı hazırlayan Burak Telli ve Türker Barış Bulduk'un "Adıyaman İli ve Yöresi Ağızları Söz Varlığı" eserindeki coğrafya terimleri incelenecektir.

Anahtar Kelimeler: Ağız, Adıyaman ili ve yöresi ağızları, söz varlığı, coğrafya terimleri.

GEOGRAPHICAL TERMS IN THE DIALECTS OF ADIYAMAN PROVINCE

Abstract

The dialects, which are one of the most important richness of Turkey Turkish, play a decisive role in revealing the line of change and development of Turkish words with their different sound and shape features. It is possible to come across many sounds, patterns and words in dialects which are not in existing in written language. Adıyaman province and its vicinity is one of our rich dialect regions with its long history and the structure of the people living in the region. The aim of this

study was to identify which one of our rich dialect of Adıyaman province and the region in terms of geography and to determine the use of these terms and features of Turkey Turkish. The scientific geographical terms are identified by considering the Vocabulary of Geographical Terms written by Prof. Dr. Reşat İzbrak and Vocabulary of Geographical Terms written by Doç. Ferruh Sanır. In our study, Adıyaman province prepare a comprehensive study on the vocabulary by Dr. Burak Telli and Dr. Türker Barış Bulduk "Adıyaman Province and Local Dialects Vocabulary" work will be examined in geographical terms.

Keywords: Dialect, dialect of Adıyaman province, vocabulary, geographical terms.

GİRİŞ

Kuzey ile güney, doğu ile batı yönlerinde bir geçit noktası konumunda bulunan Adıyaman ili, İran ile Akdeniz'in, Mezopotamya ile Küçük Asya'nın, Arap Yarımadası ile Karadeniz'in ve Kafkasların ulaşım yollarının kesiştiği yerde bulunmaktadır. Adıyaman, kadim medeniyetlerin kurulduğu Hitit, Babil, Pars, Asur, Yunan, Roma, Bizans, Abbasi, Ermeni, Selçuklu, Artuklu, Eyyubi, Memluk, Akkoyunlu, Karakoyunlu ve Osmanlı gibi birçok uygarlığın egemen olduğu bir bölgedir (Karlığa, 2008: 17). Bölge, coğrafi olarak hep bir geçiş bölgesi olmuş ve buna bağlı olarak tarih boyunca birçok medeniyete ev sahipliği yapmıştır. Adıyaman'ın kuzey kesimi Torosların uzantısı olan Malatya dağları ile çevrilidir. Çelikhan, Gerger ve Tut ilçelerinin arazilerinin çoğu dağlıktır. İlin belli başlı dağları Akdağ, Dibek, Ulubaba, Gördük, Nemrut, Bozdağ ve Karadağ'dır. Güneye inildikçe ova nitelikli araziler başlar. Kahta, Samsat, Keysun ve Pınarbaşı ovaları ilin önemli ovalarıdır. Fırat Nehri ilin en önemli akarsuyudur. Gölbaşı, İneklı, Azaplı, Abdulharap gölleri doğal, Atatürk Baraj gölü ise yapay göldür. İklimine benzer olarak bitki örtüsü de çeşitlilik göstermektedir. Yüksek rakımlı yerler genelde meşe ağaçları ile kaplanmış olmakla birlikte su ve toprak erozyonu nedeni ile çıplak hale gelmiş araziler de mevcuttur. Yaz mevsiminin uzun ve kurak geçmesi dolayısıyla orman içi bitki örtüsü yok denecek kadar azdır. Tarım yapılmayan alanlar çayır, mera, yabani ağaçlar ve makilerle kaplıdır. Sazlık, bataklık alanlarda suyu seven bitki türlerine rastlanmaktadır. Rakım yükseldikçe ağaç türleri değişmekte, kimi bölgelerde meşeliklere rastlamak mümkün olmaktadır (Ukav ve Çetinsöz, 2015: 12). Adıyaman'ı doğudan batıya doğru bölen Toros Dağları'nın kuzeyinde kalan dağlık bölgenin iklimi ile güneyinde kalan bölgenin iklimi birbirinden farklıdır.

Güneyi, yazları kurak ve sıcak, kışları ılık ve yağışlı; kuzeyi yazları kurak ve serin, kışları yağışlı ve soğuktur. Doğu Anadolu ile Akdeniz Bölgeleri arasında köprü konumunda olan Adıyaman'ın iklimi, bu özelliği dolayısıyla bölgedeki diğer illerden farklıdır.

Adıyaman, coğrafi konumu nedeniyle, Türklerin 11. yüzyıldan itibaren yoğunlaşan Orta Asya'dan batıya göç hareketlerinin durak yerlerinden birisi olmuştur. Bu göçlerden sonra birçok Türk boyu Adıyaman'ı yurt edinmiştir. 11. yüzyıldan sonra Adıyaman bölgesi birçok beylik ya da devlet arasında birçok kez el değiştirmiştir. Gerek bu el değiştirmeler gerekse bölgeye birçok Türk boyunun farklı zamanlarda göç etmesi Adıyaman'da zengin bir ağız bölgesi ortaya çıkarmıştır.

Bu ağız bölgesinde, yaşanan coğrafyanın özelliklerini anlatan ve çoğu Türkiye Türkçesinde kullanılmayan birçok kelime bulunmaktadır. Çünkü coğrafya bir mekân bilimidir ve in-

sanın mekânı, mekânın da insanı biçimlendirdiği bilinen bir gerçekliktir. Yaşanılan coğrafyanın iklim özellikleri, yüzey şekilleri, su kaynakları ve o coğrafyada yetiştirilen ürünler yemek kültüründen, konut tiplerine ve giyim-kuşama kadar her alanda etkisini göstermektedir. Dolayısıyla bir insanın kelime hazinesinin ve o kelimelerin söyleniş biçimlerinin üzerinde, yaşadığı coğrafyanın etkisi vardır. Kar, deniz, çöl görmemiş bir insanın kelime hazinesinde bu terimleri ifade edecek çok fazla kelime bulunmaz. Yine aynı şekilde, dağlık bir arazide yaşayan bir toplumun dilinde dağa ait çok fazla ayrıntı bulunur. Bu ayrıntılara bağlı olarak bir dildeki kelime hazinesinde yer bulan coğrafya terimleri incelenerek o dili konuşan toplumun hangi coğrafyalarda ve hangi coğrafi şartlar altında yaşadığı ile ilgili fikir sahibi olunabilir. Bu bağlamda, çalışmamızda Adıyaman ağzında kullanılan coğrafya terimleri üzerinde durulacak ve esas olarak şu sorulara cevap aranacaktır:

1. Adıyaman ili ve yöresi söz varlığında kullanılan coğrafya terimleri hangileridir?
2. Bu coğrafya terimlerinin Türkiye Türkçesindeki kullanım özellikleri nelerdir?
3. Adıyaman yöresinin coğrafi özellikleri yörede kullanılan coğrafya terimlerine nasıl yansımıştır?

Bu sorulara cevap ararken değerlendirmemizi öncelikle Burak Telli ve Türker Barış Bulduk'un Adıyaman ili ve yöresi ile ilgili bütün dil ve kültür eserlerinin yanında Derleme Sözlüğü'nü de inceleyerek oluşturdukları ve yöreye ait söz varlığını sunmada en kapsamlı çalışma olan "Adıyaman İli ve Yöresi Ağzları Söz Varlığı" eseri üzerinde yapacağız. Bu eserdeki coğrafya terimlerini tespit ederken birbiriyle aynı anlam özelliğine sahip fakat küçük ses değişiklikleri nedeniyle farklı madde başı olarak sunulan kelimelere ayrı ayrı kelimeler olarak yer veremeyeceğiz. Çalışmamızda esasen, Adıyaman ağzında tespit ettiğimiz coğrafya terimlerinin Türkiye Türkçesiyle nasıl bir farklılık gösterdiği üzerinde duracağız.

Bu makalede coğrafya terimi olarak değerlendireceğimiz kelimelerin anlam kapsamına coğrafya ile ilgili bilimsel terimler girmektedir. Bu bilimsel terimleri tespit ederken de Prof. Dr. Reşat İzbirak'ın "Coğrafya Terimleri Sözlüğü" ile Doç. Ferruh Sanır'ın "Coğrafya Terimleri Sözlüğü"ndeki terimler esas alınacaktır.

1. Adıyaman İli ve Yöresinde Kara Alanları (Oronim) İle İlgili Coğrafya Terimleri:

banı (is.): Yayla yeri (AİYASV, 22).

behr-ı çöl (is.): İssız tarla (AİYASV, 26).

berroş (is.): Güneye bakan kuytu yer (AİYASV, 27).

bor (is.): Sürülmemiş tarla (AİYASV, 34).

cılgı (is.): İnce, dar, taşlı yol, patika (AİYASV, 43).

çem (is.): Bahçe, bostan (AİYASV, 50).

çitil (is.): Evlerin önünde maydanoz vs. küçük sebze ihtiyaçlarını karşılamak için ayrılmış yer (AİYASV, 56).

daz (is.): Otsuz, çıplak arazi, tepe (AİYASV, 62).

dindoruk (is.): Zirve, en üst (AİYASV, 68).

- dolambaç** (is.): Eğri büğrü yol (AİYASV, 70).
- dulda [dalda]** (is.): Rüzgar almayan kuytu yer, gölge (AİYASV, 72).
- evlek** (is.): Tarlada her bir bölüme verilen ad (AİYASV, 84).
- galı** (sf.): Çorak (AİYASV, 92).
- ğuba** (is.): Yöredeki bir dağın ismi (AİYASV, 111).
- ğubāna** (is.): Yöredeki bir boğazın ismi (AİYASV, 111).
- ğuncik** (is.): Dip, kuytu yer (AİYASV, 111).
- güneçe** (sf.): Rüzgarsız, güneşi bol yer (AİYASV, 114).
- gürüz** (is.): Bağ, bahçe, bostan (AİYASV, 114).
- hayma** (is., Ar.): Hayma, ağaç ve dallardan yapılmış bağ ve bahçelerde inşa edilen bekçi kulübesi, yazlık yer (AİYASV, 123).
- hopan** (is.): Bakımsız bağ, bahçe (AİYASV, 134).
- hömbek** (is.): Tümsek (AİYASV, 136).
- içme** (is.): Ilıca (AİYASV, 141).
- kepe** (is.): Çayır, tepe, bağ anlamlarına gelir (AİYASV, 159).
- keppır [kepır]** (is.): Bozuk ve yokuşlu yol (AİYASV, 159).
- késeğ** (is.): Çapa veya sabanın topraktan kaldırdığı iri parça, tezek (AİYASV, 160).
- kezzek** (is.): Sürülmüş tarlada toprak topağı (AİYASV, 162).
- kortik [kört, kötik]** (is.): Çukur (AİYASV, 169).
- köm** (is.): Yığın, tepecik (AİYASV, 170).
- lim** (is.): Balçık, cıvık çamur (AİYASV, 181).
- öllük** (is.): Killi toprak, bebeklerin altına ıslatılarak koyulan toprak (AİYASV, 210).
- puşirik** (is.): Toprak damlarda ağaç dizildikten ve keveşe konulduktan sonra ince bir tabaka halinde konulan çamur (AİYASV, 224).
- pürkan** (is.): Bürkan, volkan, yanardağ (AİYASV, 225).
- ravza** (is., Ar.): Çimenlik ve ağaçlık yer (AİYASV, 227).
- sırat** (is.): Dağın yamacı (AİYASV, 237).
- yaban** (is.): Kır, ova (AİYASV, 281).
- yapyazı** (sf.): Düz, geniş alan (AİYASV, 284).
- yarlağan** (is.): Taş oyuğu, yarık (AİYASV, 284).
- yazı** (sf.): Kır, ağaçsız alan (AİYASV, 285).
- yolma** (is.): Hayvanlar için biçilen çayır, yolma (AİYASV, 289).
- yörep** (is.): Eğimli, dik yol (AİYASV, 289).

zerzembe (is.): Karanlık derin çukur yer (AİYASV, 295).

2. Adıyaman İli ve Yöresinde Su Alanları (Hidronim) İle İlgili Coğrafya Terimleri:

cıppıl (is.): Küçük su birikintisi (AİYASV, 43).

cırnık (is.): Çeşmenin gözü, kaynak (AİYASV, 43).

cörten [çörten] (is.): Ağaç kabuğundan yapılan oluk (AİYASV, 45).

çoplan (is.): Suyun akıntılı yeri, su çevirisi (AİYASV, 56).

çöllek (is.): Akarsunun olduğu yer (AİYASV, 57).

çörrik (is.): Az akan su (AİYASV, 57).

deşt (is., Far.): Göl (AİYASV, 65).

göver (is.): Arklardan tarlaya su ulaştırılan küçük su yolları (AİYASV, 100).

heküke (is.): Ermeni yapımı karmaşık, oluklu su kanalları, üstü taşlarla örtülmüş su yolu (AİYASV, 124).

körkeliz (is.): Önü kapalı tabii su yolu (AİYASV, 171).

livas (is.): Taştan su oluşu (AİYASV, 181).

lüllüg (is.): Musluk, oluk (AİYASV, 183).

piyar [piyer] (is.): Çeşme (AİYASV, 223).

pöhrek (is.): Su kanalı (AİYASV, 224).

yenilcek (is.): Tarladaki su yolu (AİYASV, 286).

3. Adıyaman İli ve Yöresinde Zaman Bildiren (Hrononim) Coğrafya Terimleri:

aşşamaça (zf.): Akşama kadar (AİYASV, 8).

atadan ötiye (zf.): Eskiden beri (AİYASV, 17).

bayağ (zf.): Demin, az önce (AİYASV, 24).

bılata (is.): Meyvelerin olgunlaşma zamanı (AİYASV, 29).

bıldır (zf.): Önce (AİYASV, 29).

çulyağan (is.): Temmuz ayı, çok sıcak olan zaman (AİYASV, 57).

gece mehli (zf.): Geceleyin (AİYASV, 97).

hamis [hemis] (is.): Perşembe (AİYASV, 118).

hindi (zf.): Şimdi (AİYASV, 133).

ilk tommız (is.): Haziran ayı (AİYASV, 143).

irhaş (zf.): Erken, önce (AİYASV, 145).

isnein (is.): Pazartesi (AİYASV, 145).

kuşluh (zf.): Sabahın ilk saatleri (AİYASV, 174).

muğrub (zf.): Akşam (AİYASV, 195).

orta tommuz (is.): Temmuz ayı (AİYASV, 207).

sabatdan (zf.): Sabahleyin (AİYASV, 229).

sebēl (is.): Seher (AİYASV, 233).

şeb-i yelda (zf.): Karakışın bittiği gece olan 22 Aralık'ın 23 Aralık'a bağlandığı gece (AİYASV, 248).

teÖdil (is.): Salı (AİYASV, 259).

timār (is.): Güneş doğana kadarki vakte verilen ad (AİYASV, 265).

tommuz (is.): Yaz mevsimi (AİYASV, 267).

tomuş (is.): Sonbahar, güz (AİYASV, 267).

zemheri (is., Ar.): Kışın en soğuk zamanı, günü (AİYASV, 295).

4. Adıyaman İli ve Yöresinde Hava Durumu İle İlgili Coğrafya Terimleri:

bulsu (sf.): Sisli (AİYASV, 36).

ğıcı (is.): Kırağı (AİYASV, 101).

gürgür baba: (dey.) Yıldırım, şimşek (AİYASV, 114).

sazah (is.): Yel (AİYASV, 233).

şıgvın [şılğın] (is.): Sağanak yağmur (AİYASV, 251).

talāz (is.): Bir doğa olayı, hortum (AİYASV, 256).

5. Adıyaman İli ve Yöresinde Diğer Coğrafya Terimleri:

ağşın (sf.): Uzak (AİYASV, 7).

bük (is.): Ovada veya dere kıyısında çalı ve diken topluluğu (AİYASV, 37).

cévāhī (is.): Bir tür taş (AİYASV, 42).

gamolah (is.): Işgın yaprağı (AİYASV, 93).

gāyır (is.): Akarsuların getirdiği ince kum, iri kum (AİYASV, 97).

hampara (is.): Orta boy taş ve toprak parçasına ya da biçimsiz taşlara verilen ad (AİYASV, 118).

ineğim sağma: (dey.) Gökkuşağı (AİYASV, 143).

kaluk (is.): Hasat (AİYASV, 151).

- kığı** (is.): Keçi pisliği (AİYASV, 162).
kilat (sf.): Uzak (AİYASV, 167).
köz (is.): Cemre (AİYASV, 172).
ög [öğ, ögü] (is.): Ön (AİYASV, 209).
pūç (is.): Gelişmemiş meyve, ürün (AİYASV, 224).
rıççık (is.): Ağaç kökünün ince dalları (AİYASV, 227).
sayfı (is.): Sebze (AİYASV, 233).
sinc (is.): Tarla etrafındaki çalılıklar (AİYASV, 239).
siyeç (is.): Büyük çalı (AİYASV, 240).
sümbül (is.): Saçaklardan sarkan sivri şekilli buz (AİYASV, 244).
teplik (is.): Kurumuş mayıs, tezek (AİYASV, 260).
tırrıntıl (is.): İlçe (AİYASV, 264).
urgunda (is.): Önünde (AİYASV, 272).
yırak [yırağ] (sf.): Uzak (AİYASV, 288).
zibıl (is.): Hayvan gübresi (AİYASV, 296).

SONUÇ

Adıyaman ili ve yöresi söz varlığında 119 tane coğrafya terimi tespit edilmiştir. Bu kelimelerden sadece 18 tanesi Türkçe Sözlük'te bulunmaktadır (*bor* "sürülmemiş tarla", *bük* "ovada veya dere kıyısında çalı ve diken topluluğu, böğürtlen", *cırnık* "çeşmenin gözü", *çay* "küçük akarsu", *çem* "bahçe, bostan", *çörten* "ağaç kabuğundan yapılan oluk", *daz* "otsuz, çıplak arazi, tepe", *dindoruk* "zirve, en üst", *dolambaç* "eğri büğrü yol", *dulda* "rüzgar almayan kuytu yer, gölge", *evlek* "tarlada her bir bölüme verilen ad", *geçe* "yan, taraf", *kığı* "keçi pisliği", *saye* "gölge", *şeb-i yelda* "karakışın bittiği gece olan 22 Aralık'ın 23 Aralık'a bağlandığı gece", *talaz* "bir doğa olayı, hortum", *yazı* "kır, ağaçsız alan", *zemheri* "kışın en soğuk zamanı ya da günü").

Adıyaman ili ve yöresi söz varlığındaki coğrafya terimleri incelendiğinde bu terimlerin birçoğunun Türkiye Türkçesinde kullanılmadığı görülür (*berroş* "güneye bakan kuytu yer", *hömbek* "tümsek", *irhaş* "erken, önce", *kaluk* "hasat", *pöhrek* "su kanalı", *siyeç* "büyük çalı", *yenilcek* "tarladaki su yolu" vb.).

Adıyaman ili ve yöresi söz varlığında tespit edilen terimlerin büyük bir bölümü Türkçenin ses özelliklerine uygundur (*çoplan* "suyun akıntılı yeri, su çevirisi", *kaluk* "hasat", *bük* "ovada veya dere kıyısında çalı ve diken topluluğu", *bulata* "meyvelerin olgunlaşma zamanı", *evlek* "Tarlada her bir bölüme verilen ad", *çöllek* "akarsunun olduğu yer" vb.).

Adıyaman ili ve yöresi söz varlığında Türkçenin ses özelliklerine uygun olmayan kelimeler de bulunmaktadır (*berroş* "güneye bakan kuytu yer", *livas* "taştan su oluşu", *pürkan* "volkan, yanardağ", *ğuncik* "dip, kuytu yer", *kortik* "çukur" vb.).

Bir insanın kelime hazinesinin ve o kelimelerin söyleniş biçimlerinin üzerinde, yaşadığı coğrafyanın etkisi vardır. Çünkü coğrafya bir mekân bilimidir ve mekânın insanı, insanın da mekânı biçimlendirdiği bilinen bir gerçekliktir. Buna bağlı olarak, Adıyaman ili ve yöresi söz varlığında da yaşanan coğrafyanın özelliklerinin söz varlığına yansdığı görülmektedir. Kuzeyinin dağlarla ve güneyinin geniş ovalarla kaplı olduğu ve nüfusunun büyük bir bölümünün tarım ile geçindiği Adıyaman'a ait söz varlığında özellikle tarla, bağ, bahçe ile ilgili birçok coğrafya terimi tespit edilmiştir (*bor* "sürülmemiş tarla", *çem* "bahçe, bostan", *evlek* "tarlada her bir bölüme verilen ad", *gürüz* "bağ, bahçe, bostan", *hopan* "bakımsız bağ, bahçe", *yaban* "kır, ova", *yapyazı* "düz, geniş alan" vb.).

KAYNAKÇA

- Berbercan, M. T. (2017). Coğrafya Terimleri Sözlüğü Olarak Dîvânü Lugâti't Türk. *Dede Korkut Uluslararası Türk Dili ve Edebiyatı Araştırmaları Dergisi*, 1-12.
- Bulduk, T. B., (2019). Eski Türkçedeki Coğrafya Terimleri Üzerine Bir Değerlendirme. *Tarih Okulu Dergisi*, Sayı 39, s. 786-815.
- Bulduk, T. B., (2019). Türkiye Türkçesi Ağızlarında Yer-Yön Bildiren İfadeler. *Trakya Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Dergisi*, Sayı 18, s. 193-216.
- Doğan, D. M. (2001). *Büyük Türkçe Sözlük*. Ankara: Vadi Yayınları.
- İzbirak, R. (1986). *Coğrafya Terimleri Sözlüğü*. İstanbul: Milli Eğitim Basımevi.
- Karlığa, B., (2008), Medeniyetler Kavşağında Adıyaman. *Medeniyetler Kavşağı Adıyaman Sempozyumu*, Adıyamanlılar Vakfı Yayınları, İstanbul.
- Kurumu, T. D. (1998). *Türkçe Sözlük*. Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
- Kurumu, T. D. (2009). *Derleme Sözlüğü*. Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları.
- Sanır, F. (2000). *Coğrafya Terimleri Sözlüğü*. Ankara: Gazi Kitabevi.
- Telli, B., & Bulduk, T. B. (2019). *Adıyaman İli ve Yöresi Ağızları Söz Varlığı*. Ankara: Gazi Kitabevi.
- Telli, B., & Bulduk, T. B. (2019). Adıyaman İli ve Yöresi Ağızlarından Derleme Sözlüğüne Katkılar: Fiil. *Hikmet-Akademik Edebiyat Dergisi*, Sayı 10, s. 98-115.
- Ukav, İ., & Çetinsöz, B. C., (2015). Adıyaman İlinde Çiftçilerin Tarım Turizmi Üzerine Algılamaları. *Mesleki Bilimler Dergisi*, Mart 2015, s. 8-20.
- Ünlü, E. (2015). *Gümüşhane İli Şiran ve Köse İlçeleri Ağızları*. Adıyaman: Adıyaman Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi.
- Yavuz, S., & Şenel, M. (2013). Yer Adları (Toponim) Terimleri Sözlüğü. *Turkish Studies International Periodical for the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic*, 2239-2254